

Ulrich: Paa mit Partis Vegne skal jeg udtale, at vi, ligesom tidligere, er imod dette Lovforslag, hvad angaar Tiendedelsgaardene, idet en Lov overensstemmende med dette Lovforslag, som det her foreligger, vilde udøve en Uretfærdighed imod de Mennesker, som i Virkeligheden har foretaget sig en fortjenstfuld Handling.

Hvad de Huse angaar, som berøres af Loven af 30. Juni 1919, skal jeg sige, at jeg fuldstændig deler den højtærede Landbrugsministers Syn paa den Højesteretsdom, som er afsagt den 3. Januar dette Aar. Naturligvis kan vi fra vor Side ikke have noget som helst imod, at der fremskaffes saa fyldige Oplysninger denne Sag vedrørende, som det er muligt, tværtimod vil jeg betragte det som heldigt, om de forskellige Spørgsmaal, der blev rettet fra det i Fjor nedsatte Udvalg, nu kan blive Genstand for Drøftelse i det kommende Udvalg. Men jeg maa sige, at vi vil se med megen Mistillid paa Forslaget, saaledes som Begyndelsen af § 1 er formuleret, hvorimod vi ikke vil modsætte os, at Loven af 30. Juni 1919 paa enkelte Punkter ændres saaledes, at der tilvebringes klarere Bestemmelser angaaende dette Forhold, end der maaske er til Stede i Loven, som den foreligger.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Andreasen): Der er et Punkt i denne Sag, som jeg ikke omtalte før, som jeg gik ud fra, at Ministeren var kendt med, nemlig at vedkommende Bruger, som gik til Domstolene for at faa sig det paagældende Brug tilkendt, ikke tidligere havde været bekendt med, hvilke Rettigheder Loven af 1919 i Virkeligheden gav ham. Det var paa Grundlag deraf, han appellerede til den ifølge Loven nedsatte Kommission, og Kommissionen kom til det Resultat, at Bruget maatte overdrages ham. Det er dette, Højesteret har omstødt, og derfor maa jeg stadig fastholde som min Overbevisning, at i Virkeligheden er denne Højesteretsdom meget opsigtsvækkende og saa indgribende for disse Mennesker, at en Forhandling om Sagen nu er blevet nødvendig.

Jeg maa takke det ærede Medlem Hr. Martin Hansen ikke blot for de Udtalelser, han kom med om Forhandlingsvillighed, men specielt for den Antydning, han gav om en eventuel Forbedring af Loven af 30. Juni 1919, idet han sagde, saa vidt jeg forstod ham, at han kunde tænke sig at være med til, at det i Loven blev forbudt nogen Ejer at kræve højere Brugsafgift end 3 pCt. af Ejendommens Skyldværdi.

Hvis man kan gennemføre det, er det jo en betydelig Imødekommen af det, vi ønsker, nemlig at skabe Forhold, hvorved Ejerne bliver stærkt interesseret i at overdrage Brugene til Brugerne. Det er i det hele taget en Ordning, vi anser for at være endogsaa særdeles betydningsfuld, og jeg vil gerne spørge, om det ærede Medlem Hr. Ulrich kunde tænke sig i Udvalget at medvirke til en saadan Ændring af Loven af 30. Juni 1919, for saa har dog de Forhandlinger, vi i flere Rigsdagssamlinger har ført om denne Sag, ikke været forgæves.

Landbrugsministeren (Madsen-Mygdal): Overfor det ærede Medlem Hr. Andreasens Bemærkninger om, at den paagældende Lejer, da han indgik den ulovlige Kontrakt, ikke var bekendt med, hvilke Rettigheder han havde i Henhold til den bestaaende Lov, finder jeg Anledning til at sige, at den paagældende Lejer i det Øjeblik, han indgik denne Kontrakt, aldeles ingen Rettigheder havde. Den paagældende Ejendom havde en Forpligtelse, som baade Ejer og Lejer i det paagældende Øjeblik lukkede Øjnene for, men den Omstændighed, at de med hinanden indgik en Kontrakt, der var i Strid med den gældende Lov, kan ikke medføre nogen Rettighed for den Lejer, der her er paa Tale. Andet og mere siger Højesteretsdommen ikke.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Andreasen): Men det bør dog ikke kunne komme Lejeren til Skade, at Ejeren er med til sammen med ham at indgaa en ulovlig Kontrakt, og det er det, der er sket. Ved Højesteretsdommen bliver det specielt Lejeren, som i alt Fald ikke har været mere Lovbryder end Ejeren, der faar Nederlaget, og hvordan man nu end ser paa det, synes jeg, at Kommissionens Kendelse udtrykker den rette Forstaaelse af hele dette Forhold. Jeg tror ogsaa, at der her i Tinget er Sympati for denne Opfattelse. Jeg beklager, at det ærede Medlem Hr. Ulrich ikke synes at ville besvare mit Spørgsmaal, om han kunde tænke sig sammen med det ærede Medlem Hr. Martin Hansen og mig at medvirke til en saa betydningsfuld Ændring i Loven af 30. Juni 1919.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Ulrich har Ordet for en kort Bemærkning.

Ulrich: I Anledning af det ærede Medlem Hr. Andreasens direkte Forespørgsel skal jeg ikke undlade at sige, at jeg betragter